

A stylized illustration of a house in shades of blue and grey. A chimney on the roof has a single white feather floating above it. Two windows are visible: the left one shows a red silhouette of a person, and the right one shows a yellow background with a green plant in a brown pot.

VÍŘIVKA

LUCIE KONEČNÁ

motto

Vířivka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Lucie Konečná

Vířivka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VÍŘIVKA

LUCIE KONEČNÁ

Praha 2019

*Nikdy neexistuje jen jedna pravda,
záleží na úhlu pohledu.*

I.

Poslední noc se jí zdálo, že se proměnila v holuba. Toho, co má spoustu parazitů a děti do něj kopou. Bydlela na střeše vlakového nádraží Praha-Vršovice a záviděla lidem. Těm, co pospíchají z práce domů, i těm, co nepospíchají a pijou v nádražce pivo. Často se motala mezi nimi a doufala, že jí někdo hodí pár drobků. Ale lidi jsou slepí a hluchí, když se jedná o holuby.

Helena sedí na lavičce a nastavuje tvář slunci, těší se, až se jí za víčky začnou tvořit obrazce. Vždycky je to tak. Když do sebe potřebuje dostat klid, zavře oči a čeká na svůj soukromej krasohled. Už je tady. Nejdřív ze stran začne proudit červená barva, jako když z rány prýští krev. Stačí párkrát zamrkat a barva se rozlije do obrazců, které se různě skládají a rozkládají. Nakonec je z toho velká projekce, objeví se tmavé tečky a ty sežerou obrazce jako kapka saponátu mastnou skvrnu. Dá se s tím čarovat donekonečna. To se naučila v kriminále. Říkala tomu samoterapie. Stačilo jen na nic nemyslet.

Vypnout hlavu, odloučit ji od těla, který v tu chvíli mohlo bejt kdekoli. Možná to byla obrana právě před tím, kde teď měla tělo.

Ozve se tlumenej smích.

Helena okamžitě vrátí mysl do reality. Všimne si, že vedle ní se na lavičku posadili mladý milenci a pozorují ji. I když se tvářej, že ne. Jak dlouho neviděla milence?! Překvapeně na ně zírá. Asi si musí myslet, že jsem blázen, napadne ji. Vzápětí si uvědomí, že je jí to jedno. Odnaučila se zabývat tím, co si kdo o ní myslí. A vysvětlovat, že to tak není. Radši mlčí. Je to jednodušší. Pohodlnější určitě. Vezme kufr a jde pryč. Až teď si uvědomí, že je docela vedro. Má na sobě zimní bundu, i když dávno začalo jaro. Jenže v ní tam tenkrát přišla. Tam.

U stánku si koupí zmrzlinu. Točenou. Olizuje ji kolem dokola. Všechno jí najednou připadá nový. Vzbuzuje to v ní neznámý pocity. Teda spíš zapomenutý. Zmrzlinu měla vždycky ráda. Musí si všechno připomínat. A konečně už sundat tu zimní bundu. Souká se z ní a neví, kam s ní. Uvidí odpadkový koš. Vecpe ji dovnitř malým otvorem, který je tak malý zřejmě proto, aby tam lidi nedávali velký věci. Jenže jí se uleví. I když ji u toho zase pozorují cizí lidi. Možná ne. Možná má jen paranoiu, která se brzy ztratí. Aspoň tak to říkali v base.

Nejdřív musí za sociální kurátorkou.

Překvapí ji, že je to mladá holka. A veselá. A doce-
la hezká. Proč asi dělá tuhle práci? Kvůli penězům
těžko. Zřejmě má sociální citění, jinak by nemohla
pracovat se zkrachovalcema. Helena si přeje zůstat
v hlavním městě. Domů se vrátit nechce. Soňa se
tomu diví, ale ne zase tak moc. Bude jednoduš-
ší si tu sehnat práci. Bude to jednodušší, myslí si
i Helena. Bude jednodušší splynout tady s davem.
Bejt neviditelná. Než budu schopná se socializovat.
I když teď o to nestojím ani trochu. Teď chci bejt
sama. To hlavně!

Soňa říká, že horší to bude s bydlením. Má tu
Helena někoho, kdo by jí v tom mohl pomoci? He-
lena kroutí hlavou. Nemá. I kdyby měla, nevyužila
by to. Takže ubytovna? To Helena nechce, připada-
la by si jako tam. Chce byt.

„Viděla jste ceny pronájmů? Pod deset se jen
těžko dostaneme. Máte nějaký peníze?“

Helena kývne, něco si našetřila, celou dobu tam
pracovala. Nevydržela by jen sedět a klábosit. Někdo
to dokáže, ale ona ne. Práce je záchrana.

„A druhá věc, chcete pracovat?“

Helena se na ni překvapeně podívá. Samozřejmě
že chce! Jak se může takhle ptát?

Soňa pokrčí rameny, je to tak fifty fifty. Někdo
chce, a někdo zájem nemá. Proto se ptá rovnou, aby
ani jedna z nich neztrácela čas. „Je vám, doufám,
jasný, že se nemůžete vrátit ke svému oboru?!“

Soňa se na ni upřeně podívá, myslí sice, že tohle má ženská jako Helena v sobě dávno vyřešené, ale co když ne?

Helena rychle kývá hlavou. Nechce to rozebírat. Pořád to bolí. Honem vyhrkne: „A co bydlení? Proňajme mi vůbec někdo byt?“

„Musí to jít přes realitku. Zaručím se za vás.“

„Nic o mně nevíte.“

„Mám oči. A nějaký zkušenosti taky. Možná i trochu empatie,“ usměje se Soňa. „Navíc nejste recidivistka. Nevěřím, že se do basy ještě někdy vrátíte. To bych se hodně sekla.“

„Už se vám to někdy stalo? Že jste se sekla?“

„Ne. Zatím.“

Jedou spolu do paneláku na okraji města. Realiták ze sebe sype naučené informace, Soňa pokyvuje hlavou. Do rozpočtu by se vešly. Byt není špatnej. Pokoj a kuchyň. Dokonce lodžie, to tyhle malé byty nemívaj, tvrdí realiták. Jenže to není lodžie, ale mini balkon, ze kterýho je vidět na protější balkony. Heleně se sevře srdce. Musí se chytit stěny. Ani vodu si s sebou nevzala! Naštěstí Soňa vodu má. Dá Heleně napít, pak ještě namočí šátek a vrazí jí ho za krk.

„Dobrý?“

Vypadá to, že má o Helenu opravdu strach. Realitákovi začnou být okamžitě podezřelé. Kouká na hodinky, má prý ještě další zájemce. Je jim to jas-

né, vypadnou. Nejdřív jdou chvíli sídlištěm, uprostřed je hřiště plné dětí, které řvou. Helena zrychlí, začne skoro utíkat. Soňa jí nerozumí. Navrhne, že radši pojedou autobusem.

To si pomohly. Autobus je plný, narvaný zpocenými těly. Na tom se ani po dvanácti letech nic nezměnilo. Ale vydrží to. Obě. Soňa na ni tu a tam mrkne. Stojí, drží se tyče nad sebou a kývají se v zatáčkách jak opice. Helena má chuť se na tyč zavěsit oběma rukama, skrčit nohy a pohoupat se jako malé dítě na prolézačce. Neudělá to. Není tu dost místa.

Autobus je vyplivne v centru.

„Hrozný vedro na to, že je květen,“ řekne Soňa. „Dneska už žádný bydlení neseženeme. Máte kam jít? Můžu vám sehnat ubytovnu.“

Jen to ne, Helena se otřese a pozoruje fontánu, která chrlí vodu na čtyři strany. Pár dětí vlezlo do kamenného koryta a brodí se kolem dokola. Helena jim závidí. Hned by tam vlezla taky. Doma měli bazén. Nikdy se nekoupala s ostatními. Vždycky jen sama a nahá. Stál v rohu staré zahrady a nebylo tam odnikud vidět. Helena sebou trhne, protože ji Soňa pozoruje.

„Nechci ubytovnu ani panelák. Připomíná mi to basu.“

Soňu tahle paralela nenapadla. Ale rozumí jí. Po-dívá se na hodinky, bude už muset jít.

Heleně dojde, že spěchá, asi ji zdržuje.

„Spěcháte za dětmi?“

„Spěchám za psem. Je už starej, nevydrží celej den bez venčení.“

„Taky jsem měla psa.“

Hotel. Helena stojí u recepcce a bojí se, že má na čele napsáno, v jakém hotelu strávila posledních dvanáct let. Před ní se dohaduje nějaká starší dvojice, mluví anglicky, Helena má čas se uklidnit. Vždyť vypadají skoro jako ona. Taky mají kufr. Tak co. Helena může být úplně normální turistka.

Trochu nešikovně otevře dveře do pokoje, jsou totiž na kartu, to ona nezná. Ale konečně je uvnitř. Zavře za sebou. Položí kufr a rozhlédne se. Zhluboka se nadechne a vydechne. Je to tu moc hezký. Začne se usmívat. Skopne boty a bosá jde k posteli. Leží na ní malá čokoláda. Roztrhne obal a vloží si ji do pusy. Chutná jí. Nevybrala si ten nejlevnější hotel bez snídaně a bez mejdla v koupelně, chtěla víc. Těšila se na voňavej ručník a na snídani formou švédského stolu. Chtěla mezi normální lidi, kam kdysi patřila i ona.

Sprcha. Má ji jen sama pro sebe. Zavírací! Rychle se svlékne a vlezte dovnitř. Otáčí páčkou, nechá si dopadat proud vody na hlavu, i když ještě není úplně vyladěná na správnou teplotu. Ani trochu ji to nerozhodí. Tam se kolikrát sprchovala i ve studený.

Tohle je opravdová svoboda! Tohle je luxus, kterej jí chyběl, a ona už si ho nenechá vzít. Chce se jí zpívat. Začne si potichu pobrukovat staré Marillion. Přidává na hlase. Přestane se kontrolovat a řve jak na lesy. Protože je sama. Sama sebou. Nikdo ji nevidí. A nepřipustí si, že by ji mohl aspoň slyšet.

Ve sprše stráví hodinu a má výčitky svědomí, že na ní hotel prodělá. A že africké ženy šetří každou kapku, protože voda je zázrak. Zabalí se do osušky a chvíli si lehne naznak do postele. Okamžitě usne a spí v kuse až do rána. Dokonce zmešká i snídani formou švédského stolu.

Další a další pokusy. Byty, které se Soňou prochází, se jí nelíbí. Občas žasne, co jsou lidi schopni pronajmout. Suterénní byt s ulomeným umývadlem a výhledem do zdi. Když makléř vyjmenovává přednosti tohoto bytu (levné poplatky, vybavení v ceně, absolutní klid), začne se Heleně zase dělat zle. Soňaví, že ani tenhle byt to nebude. Koukne na Helenu, ta hypnotizuje mříže na okně. A sakra, tohle jí nedošlo. Radši pryč.

„A nemohla bych po těch bytech chodit sama? Víím, že vás tím hrozně zdržuju.“

„Je to moje práce. Možná by pomohlo, kdybyste přesně věděla, co hledáme.“

Helena to ví naprosto přesně. Domov.

Najdou ho poměrně nečekaně. Ve čtvrtém patře bez výtahu, poslední patro se dokonce musí vyšlapat po úzkých točitých dřevěných schodech.

„Fuj,“ uleví si cestou Soňa, „sem snad není možný dotáhnout ani nákup. Natož nábytek!“

Za oprýskanými bílými dveřmi se skrývá bývalá prádelna. Jeden prostor s velkým oknem. U stěny, kde bývalo zřejmě koryto na praní, trčí v prostoru velká rohová vana. Není ani zabudovaná, stojí na prknech, kolem ní jsou obtočeny různé trubky a trubice.

„A to je jako co?“

Soňa žasne a obchází vanu.

„Vířivka,“ odpoví makléř. Je to mladý sportovní kluk v tričku, vůbec se k němu ta profese nehodí.

Helena jde rovnou k oknu, které ji fascinuje. Je z něj úžasný rozhled, pod ním jsou Letenské sady. Začne se jí svírat srdce. Tentokrát radostí.

Soňa pořád zkoumá vanu. Nikdy nic podobného neviděla.

„A to jako něco dělá?“

Makléř zašpuntuje odtok a pustí vodu. Po chvíli začne z trysek cákat rezavá voda.

„Dva měsíce to nikdo nepouštěl, je potřeba vyčistit trysky,“ omlouvá se.

„Já je vyčistím,“ slyší Helena samu sebe. Jako by tu ani nebyla, ale pozorovala celou situaci odněkud zdálky.

Oba se na ni překvapeně obrátí.

„To nemyslíte vážně,“ ozve se Soňa.

Maklér si Helenu teprve teď pořádně prohlídne. Nikdy se v klientovi nese knul tak jako teď. Snad se tu ta ženská nechce oběsit? Nebo utopit?

Helena naopak celá ožije. Prohlíží si místnost, která má sice docela zachovalou dřevěnou podlahu, ale jinak je to bída. Kus staré linky, stůl, dvě židle, jinak nic. Maklér se na ni dívá a připustí si, že by to možná šlo. V něčem mu připomíná jeho nevyzpytatelnou matku. Té taky nerozumí. Čert aby se v těch ženskejch vyznal.

„Ukážu vám ještě něco,“ navrhn e a zapne pod vanou nějaký vypínač. Kolem vany se rozsvítí LED diodový kabel.

Zírají na to.

„Ještě mi řekněte, že to hraje.“ Soňa nevěří vlastním očím.

„To ne,“ usměje se on a přepne vypínač. Kabel začne blikat jak na Vánoce.

Soňa se rozesměje, Helena se k ní přidá. Jenže to, co z ní vyjde, se smíchem moc nazvat nedá. Je to spíš falešné hýkání, samotnou Helenu ten zvuk překvapí. Uvědomí si, že se asi zapomněla smát.

A byt je její. Chrám svobody. Nebo spíš klášter s vířivkou. Smlouvu má na rok. Možná i na dýl, záleží na tom, kdy se Samuel vrátí. Samuel je maklérův kamarád, potápěč, který momentálně žije na

Novém Zélandu. Asi se mu tam líp potápí. Svůj byt se na tu dobu rozhodl pronajmout, věci odstěhoval do vedlejší sušárny, kterou zamknul. Z chodby se vchází ještě na záchod, který bude jen Heleny, ostatní partaje mají vlastní doma.

„Nikdo vám sem nepoleze,“ říká makléř. „Komu by se taky chtělo? Šlapat zbytečně třicet schodů. Sam tu byl spokojenej, měl naprostej klid.“

„Tu vířivku potřeboval ke své práci?“ zeptá se Helena.

Makléř se zasměje. „Že by doma zkoušel výdrž pod vodou? To ne, on na to spíš balil kočky.“

Helena kývne, tenhle příběh se jí líbí.

Během týdne si koupí dobrou matraci, peřiny, povlečení, stojan na šaty, závěs s krajkou na okno a pár věcí do kuchyně. Minimalistky by zajásaly. Ale Helena se neřídí žádným trendem, zatím je pořád opojena tím, že je sama a dělá si, co chce. Vydrhne vanu, vyčistí trysky a večer si do ní vleze. Pustí trysky a nechá se jimi masírovat; má radost jako malé dítě.

Pak už se opravdu bojí, že jí dojdou peníze. Musí okamžitě začít pracovat. Její sebedůvěra je na nule, nechce komunikovat s lidmi, nerada se jim dívá do očí. Nechce nic prodávat ani sedět v kanceláři. Klidně by šla někam k pásu. To jí ale Soňa nedovolí,

naštěstí funguje jako její ochránce. Moc dobře totiž ví, že Helena má na víc. Nakonec spolu vyberou poštovní depo, kde se třídí dopisy a balíky. Je to kompromis mezi tím, co chtěla Helena a co si pro ni představovala Soňa.

To by mě mohlo bavit, myslí si Helena. Jako malá si ráda hrála na poštu, razítkovala dopisy.

Jenže realita je jiná, krutější. Po pár dnech necítí ruce, nohy ani záda. Původně měla třídít dopisy a menší zásilky, nakonec tahá stejně jako chlapi balíky na pás, který je dopravuje ke čtečce čárového kódu, aby se automaticky roztřídily do správných ramen chobotnice a mohly dojít na správnou adresu.

Helena pochopí, že úplně o sobě mlčet tady nemůže, vyvolalo by to zbytečnou zvědavost. Naštěstí se ostatní spolupracovníci spokojí s tím, že ji opustil manžel a žije sama. Což je nakonec pravda.

„No jo, chlapi, všichni jsou stejný kurevníci,“ uleví si stokilová Boženka, která je před důchodem a Helena ji má ze všech nejradši, jenže málokdy mají společnou směnu. Boženka pracuje nejvíc v noci, jsou za to nejvyšší příplatky a ona stejně v noci nemůže spát.

Zato Helena spí jak zabitá. Sotva se dovleče domů, včera musela poslední patro v domě vylézt po čtyřech, už nemohla ani jít. Místo koupele se rychle osprchovala a padla do peřin.

Ráno kupodivu vstává bez budíku, probouzí ji sluníčko a zpěv ptáků, je to pro ni nejkrásnější část dne. Samotnou ji udivuje, jak rychle se její tělo regeneruje, protože po měsíci už zvládá fyzickou námahu velmi dobře. Navíc ji těší, že se celá zpevňuje. Pocituje tichou radost, která ji zaplavuje od hlavy až dolů.

V sobotu do práce nemusí, napustí si vanu a relaxuje. Vezme si knížku, kterou si koupila, má to být dobrá detektivka. V base přečetla celou věžeňskou knihovnu, bylo jí jedno, co čte, naučila se napojit na cizí příběh, aby nemusela myslet na ten svůj. Teď se ale stalo něco zvláštního. Kniha začínala sexuální scénou, která byla tak sugestivně napsaná, že Helena v sobě pocítila obrovský příval touhy. Ne tý běžný fyziologický potřeby, kterou vždy uspokojila během pár chvil, ale touhy paralyzující celé tělo.

Bylo to jasný. Potřebovala chlapa. Rozhlížela se kolem, co by ho mohlo nahradit, ale nic se jí nezdálo úplně vhodné. Vzala tedy zavděk sprchou. Nastavila ji na „rain“ a doufala, že ji ostré jehličkové proudy vody osvobodí. Nestačilo to. Třásla se tak, že se bála, aby nedostala infarkt. Nikdo by ji tu nenašel! Třela o sebe hlavici sprchy tak náruživě, až si ji vrazila dovnitř. Byl to šok, ale o to větší vášeň. Konečně dostala, co potřebovala. Blaho.

Zavřela oči a okamžitě se jí pod víčky rozběhl sou-

kromý krasohled. Z rudých obdélníků vystřelovaly zlaté ohňostroje. Počkala, až ustanou.

Pak měla strach, že si ublížila a bude muset zavolat záchranku. Jenže mobil měla na stole a s hadicí v sobě na něj nedosáhla. Naštěstí když trochu uvolnila pánevní svaly, vytáhla hlavici ven. Oddychla si. Jenom ji překvapilo, co je do sebe schopná pojmout.

Asi ve mně všechno povoluje, pomyslela si.

Detektivku pak přečetla během víkendu raději na lavičce v parku. Byla opravdu dobrá, jak slibovali.

V pondělí nastoupila do práce Andula. Veselá mladá holka s obrovskými prsy a rudou pusou, vypadala trochu jako ta nafukovací. Chlapi se z ní mohli zbláznit.

Helena překvapila samu sebe. Andula jí totiž nebyla protivná. Asi proto, že se nepodobala nikomu odtamtud, s tím měla Helena největší problém. Jakmile jí někdo připomínal vězení, vyhýbala se mu. Andula byla příjemně jednoduchá, s ničím si nedělala hlavu. Všechno řekla na rovinu, to Heleně vyhovovalo. Vlastně až díky ní si uvědomila, že je pro muže určitě mnohem příjemnější žít s tímhle typem žen než s těmi, které přemýšlí zbytečně

moc. Andula si Helenu taky oblíbila. Ostatní ženy na ni žárlily, měla všechno, co ony ne, jen Heleně to bylo jedno.

Hned první týden se Andula vyspala v poštáckém autě s řidičem, hodinu ji nemohl nikdo najít, Helena zalhala, že jí bylo zle. Nechtěla, aby ji vyhodili, nechtěla o ni přijít. Dostala za to pusy na tvář. Andula prý věděla, že ji hledají, ale nechtěla řidiče pustit, dokud jí to taky neudělá.

„Jak si to ty chlapi představujou? Že šukání znamená, že se udělaj akorát voni?!“

Další víkend si Helena přinesla domů nařezané dřevotřískové desky z Bauhausu, rozhodla se, že obloží vanu. Aby už nebyly vidět trubky okolo, nedalo se kolem nich ani pořádně vytřít. Desky přivezla domů taxíkem a do čtvrtého patra je natahala postupně. Byly dost těžké. Jenže ona už má v rukou síly dost, jen se to špatně nosí. U popelnic stál v květináči zubožený fíkus benjamin, mívala jich doma spoustu. O tohohle mrzáčka se asi nikdo nestaral. Přitom toho k životu moc nepotřebuje. Když vynosila všechny desky, vrátila se pro něj.

Samozřejmě že to neuměla. Obložit vanu není jen tak. Helena si usmyslela, že to udělá jen naoko. Zapasuje desky mezi horní okraj vany a podlahu.